

**ДЖОРДЖО
ЩЕРБАНЕНКО**

**ПРИВАТНА
ВЕНЕРА**

Роман

Харків
«ФОЛІО»
2020

ЧАСТИНА ПЕРША

*Хіба не молитва —
підсумувати життя людини?*

1

Три роки тюрми навчили його гаяти час у найпростіші способи, однак перші десять хвилин він просто кури́в, не думав про жодні розваги і тільки коли вже кинув недопалок на жорству, йому спало на думку, що кількість камінців на алеях саду становить скінченну величину — так само як кількість піщинок на всіх пляжах світу. Отже, їх можна підрахувати, хоч би яким великим видавалося їхнє число. Відтак він втупив очі у землю і заглибився у підрахунки. На п'ять квадратних сантиметрів може припадати десь по вісімдесят камінців. Далі він обрахував на око площу всіх стежин,

які бігли до вілли просто перед ним, і дійшов висновку, що загальна кількість камінців становить мізерне число у мільйон шістсот тисяч з поправкою плюс-мінус десять відсотків.

Тоді жорства зненацька зарипіла, і він підвів голову: від вілли до нього йшов головною алеєю якийсь чоловік. Доки він сюди дійде, можна побавитися ще в одну гру; тож, сидячи на бетонній консолі, що мала правити за лавочку, він нахилився й набрав у жменю камінців. Гра полягала у тому, щоб угадати: по-перше, парне чи непарне число камінців набралось, а по-друге — більше воно чи менше від якогось визначеного числа, наприклад, двадцяти. Для виграшу треба вгадати обидві речі. Цього разу він загадав парне число до двадцяти. Розтуливши долоню, переконався, що виграв: камінців було вісімнадцять.

— Пробачте, докторе Ламберті, що змусив вас чекати.

Чоловік, який тепер стояв перед ним, голос мав урочистий і втомлений, наче в обтяженого владою імператора. Вузькі холоші молодіжних штанів — бо, скоцюрблений, він бачив тільки нижню частину постаті — тісно облягали худі ноги, але чоловік виявився немолодий, про що Дука Ламберті знав і в чому переконався, щоб потиснути подану руку. Невисокий міцний ста-

ригань зі стриженою під машинку головою, чисто виголений. Долоня маленька, однак потиск її сталевий.

— Доброго вечора, — сказав він маленькому імператору. — Дуже приємно.

В'язниця навчила його уникати зайвих слів. На суді, коли небога синьйори Мальдрігаті ридала, жаліючись, що убили її тітку, й, оминаючи згадку про успадковані мільйони небіжчиці, він хотів узяти слово, та його захисник у розпачі пошепки благав його мовчати. Адже він скаже правду, а правда — це смерть. У суді — все що завгодно, тільки не правда. Втім, у житті — теж.

— У Мілані спека, — мовив старий, сідаючи поруч на бетонну лаву. — А тут, у Бріанці, завжди прохолодно. Ви знаєте Бріанцу?

Навряд чи він його викликав сюди для обговорення тонкощів місцевого клімату — напевне, у такий спосіб зав'язував невимушену розмову.

— Так, — була відповідь. — Я підлітком проїжджав ці місця на велосипеді: Канцо, Ассо, озерце.

— Гм, велосипед, — озвався старий. — Я замолоду теж катався тут велосипедом.

На цьому розмова ніби й скінчилася. Сад у сутінках зробився темним, у будинку засвітилися вікна, автострадою за двадцять метрів

нижче вілли промчав туристський автобус, просигналивши мелодійно — майже на Вагнерів мотив.

— Тепер тут не модно відпочивати, — повернувся до своєї теми старий. — Люди їдуть пектися на Лазурове узбережжя чи на острови, хоча тут, у Бріанці, за півгодини від Мілана, повітря свіже, як на Таїті. Думаю, людям кортить забратися чимдалі від дому. Те, що поряд, мальовничим не вважається. Моєму синові, коли я прошу його приїхати, ця вілла — за покарання, наче та в'язниця. Може, він має слухність: повітря свіже, але тут трохи нудно.

Зробилося геть темно, світла було тільки від вікон будинку. Чоловічок озвався вже дещо відмінним голосом:

— Докторе Ламберті: вам пояснили, навіщо я просив вас приїхати сюди?

— Ні, — відповів Дука.

Йому не пояснили. Повідомили тільки, що цей чоловічок, такий скромний і простий на позір, насправді є одним з п'яти неперевершених творців пластмас; п'ятдесятип'ятирічний інженер П'єтро Аузері здатний, як видається, проектувати що завгодно з чого завгодно — один з видів пластмас назвали на його честь аузеролом. Він має три вищих освіти, дипломи і, мабуть, чималі статки, проте формально вва-

жається вільним підприємцем зі старим офісом на одній зі старих вулиць Мілана.

— Я гадав, що вам хоч натякнули, — зауважив старий, у владному голосі якого не лишилося й сліду втоми.

Міркування про клімат і туризм скінчилися.

— Мене спитали тільки, чи я можу приїхати сюди, бо ви маєте для мене якусь роботу.

Морок став іще густішим, у будинку запалили більше світла, і бліда доріжка простяглася від вікон до місця, де сиділи співрозмовники.

— Так, у певному розумінні робота, — підтвердив Аузері. — Нічого, що ми розмовляємо надворі? Річ у тім, що у домі мій син, а я б волів, щоб ви його побачили вже потім.

— Мене все влаштовує.

Старенький йому подобався — він не з отих блазнів, що на них Ламберті достатньо надивився останніми роками й у в'язниці, і поза нею; він навчився упізнавати їх майже що за запахом, за пальцями рук або волосинкою брови.

— Адже ви лікар? — почав Аузері.

Ламберті відповів не одразу, а лише по тривалій паузі у тій темряві, у мовчанні.

— Був колись. Вас би мали поінформувати.

— Авжеж, — підтвердив Аузері. — Але ви однаково лікар. А мені потрібен лікар.

ЗМІСТ

Пролог заради продавчині	3
Частина перша	6
Частина друга	135
Частина третя	223